

BRLOTA.

edno sem rad poslušal Koširjevega očeta, če so mi kaj zanimivega povedali iz svojega življenja. Navadno sva sedla pod oreh in tu so si najprej mogočno navihali ne ravno majhne brke in s pipo v ustih začeli: »Čeravno nismo bili doma ubožni, vendar je nas bilo dosti otrok in tako je bilo treba tudi dosti kruha. Da bi zmanjšal njih število, sem šel k stricu za pastirja služiti. Včasih je prav prijetno pasti, zlasti če se zna dosti pastirskih iger. Le za enega med nami ni bilo prijetno, in ta je bil Brlota. To je bilo namreč tako-le: Vsako leto smo žgali, kakor je še danes običajno, na kresni večer kres. Po kresu smo se pa zmenili: kdor drugo jutro na Sv. Janeza Krstnika dan zadnji prižene na pašo, se mu potem celo leto reče: Brlota. Kako smo se bali dobiti ta priimek! Onemu pa nobeden drugače ni rekel, kakor Brlota, in je bil vedno zadnji pri vseh igrah. Drugo leto, ko sem za pastirja služil, smo tudi kurili kres. Bilo je že zelo pozno, ko nam je pogorel, kajti naredili smo zelo velikega.

Ko sem prišel domov, sem se zelo bal, da ne bi predolgo spal in potem postal Brlota. Nisem torej legel na seno, kakor navadno, ampak v suho korito pred hišo, kjer se ni tako mehko spalo. Rosa me ni kar nič ovirala, ampak trdno sem zaspal.

Ko se zbudim, se mi je zdelo zelo svetlo in kar zbal sem se, da bi ne bil res zadnji. Urno odvežem živino in jo ženem proti kraju, kjer smo kurili kres, ker tam je bilo naše zbirališče. Od daleč sem zapazil, da tam že ogenj gori in je dosti oseb okoli njega. Aha, sem si mislil, dečko, zdaj boš pa že Brlota, ker si zadnji. Hitro zapodim krave v stran in stečem proti ognju. No, kako ostrmim, ko zapazim čudne kosmate može okoli ognja. Na dolgem ražnju sta dva vrtila in pekla koštruna in zraven ognja je stal velik sod vina. Hotel sem zbežati, a že so me zapazili in zvlekli k ognju. Ves sem se tresel strahu, ker ti grozni možje so se mi zdeli roparji ali tihotapci, torej sem se bal za življenje. A godilo se mi je boljše, kakor sem mislil. Ko je bil koštrun pečen, so dali tudi meni nekaj mastnih grižljajev, katere sem prav z veseljem použil. Tudi po vinu se mi ni voda v ustih delala, ker mlad mož, morda njih načelnik, je dvakrat porinil velik vrč k meni rekoč: »Pij, dečko, saj morda ga še nisi!«

Naposled sem bil še vesel, da sem prišel med tako vljudne roparje, ali o groza! Ko so se odpravljali k odhodu, reče eden: »Kaj hočemo z dečkom storiti, on bi nas še izdal, obesimo ga torej na ta-le gaber.« Vsi so skoro pritrdili temu predlogu, le načelnik je mislil drugače. »Ker smo že vse vino spili, nam sod več ne koristi. Zaprimo torej dečka vanj, da ne bode mogel nikamor. Preden ga pa kdo reši, smo mi že daleč proč.«

Sod je imel na eni strani majhna vratca in skozi nje so me stlačili vanj in jih potem dobro zabili. Da le slabšega ni, sem si mislil in zado-

voljno čakal v sodu, ker sem vedel, da pastirji kmalu pridejo in me rešijo. Tudi zraka nisem pogrešal, kajti roparji so pustili veliko luknjo, kjer se s čepom zamaši, odprto, tako da sem lahko roko skozi utaknil. A preden so še pastirji prišli, priplazila se je precej velika lisica in začela obirati kosti, ki so raztresene ležale po tleh. Ogledoval sem jo skozi luknjo in ker mi je vino dalo srčnost, sem stegnil roko skozi in jo o priliki zgrabil za metlasti rep, katerega sem potegnil v sod. Lisici se je gotovo čudno zdelo, kdo jo za rep grabi, in v strahu je močno potegnila, da bi ušla.

Pri tem je premaknila sod in ta — ne bodi len — pekete! pekete! po strmini navzdol. Sreča moja, da ni bilo zelo strmo, a vendar sem odletaval z ene strani na drugo, in urno so se ponavljali neprijetni sunki. Kajpada sem hitro spustil lisičin rep in si z rokami glavo varoval, da bi se preveč ne potolkel. Čimdalje hitreje smo se valili, čimdalje bolj me je premetavalo in kosti rahljalo, naenkrat pa — tresk! kakor bi bil potres, in kočija z neprostovoljnim kočijažem se je ustavila. Bil sem ves omamljen, in ko sem se hitro zavedel, ležal sem med štirimi obroči, na meni pa skodle in stranice razbitega soda, ki se je zadel ob veliko skalo. O lisici ni bilo ne duha, ne sluha. Kosti so me strašansko bolele, a vendar sem se pobral in hitel nazaj.

K zbirališču je ravno prvi pastir prihajal in čeravno sem to jutro toliko doživel, vendar nisem bil — Brlota. » R. E. M.

NA POLJU.

Solnce je vzšlo za zeleno goró
in pozlatilo je žitno poljé.

Dvignil se je pod visoko nebó
drobni škrjanček, pel pesmi glasné.

Mak se je sklanjal plavici nizkó
in ji govoril je bajke sladke;

vetrič pihljaj je čez klasje zlató,
radost je plula čez širno poljé.

Stopil je kmetič v zeleno poljé,
k nebu je dvignil uvele roké:

»Čuvaj, dobrotni Bog, nade mladé,
čuvaj Ti zlato nam žitno poljé!« — — —

Jak. Soklič.

